

Rodoljubje na deželi.

Povest. — Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

IX.

Za svatbo so se delale velike priprave, ker je hotel Berus nekoliko pobahati, nekoliko ponagajati tistim, ki se niso navduševali za njegovo zvezo. Črnetova gospa in Milka sta šivali poročno obleko in tiho pre-mišljevali svojo nesrečo; nevestina mati je sestavljala zadovoljna spored pojedini, katere naj bi se spominjali Podlomci leta in leta, in Danico so obiskovale tovarišice in jo objemale v sočutni nadi, da pride tudi nanje vrsta. Berus pa je radosten prebiral neznanih pisalcev ali pisalk pisma, ki so mu črnili nevesto, in zadovoljen sklepal iz nepodpisane zavisti, kako srečna da se zdi ljudem Danica. Prvo pismo ji je tudi pokazal; a ker jo je užalilo, je pošiljal naslednja Mrakovim, da naj bero in se vesele z njim.

„Neumna si, Danica,“ je dejal, „da si k srcu ženeš to hudobijo. Ali ne veš, kaj je vzrok? V oltar bi te postavili ti ljudje, v oltar, če bi se razdrla

ženitev.“ Danica je omenila, da pojde k Mrakovim vabit, ker bi rada imela Julko za družico.

„Kakor hočeš,“ je odgovoril mož. „A čim bolj boš hodila za njimi, tem manj bodo marali zate.“

Popoldne, ko so bili odšli stalni gostje in ni bilo pričakovati drugih, se je odpravila Danica z materjo. Mrakova gostilnica je bila videti prazna; pred vrati na solncu je ležal sultan in zastavljal vhod. Ženski sta ga poskušali odgnati; a pes se ni genil; samo zgornjo ustnico je nekoliko privzdignil, da so se pokazali beli zobje. Danica je klicala Julko; a nihče se ni oglasil, in mučno je bilo stati pred hišo. K sreči je prišel po stopnicah dr. Osat, ki je brcnil lenega psa, da se je nerad in z renčanjem zravnal pokoncu in si poiskal drugje ležišča.

„Naš pes, gospodična Danica,“ se je klanjal Osat, „je narobe Cerberus. Cerberus je na oni svet pušcal duše, nazaj ne; naš sultan pa ne razume obrtnih koristi nič. — Gospa Mrakova, Danica je prišla vabit.“